

Olvasó sarok

Bakó Ágnes: Kati karácsonya

Kati nagyon várta a karácsonyt.

Nagyon várta, mert nagyon szerette a fenyőillatot, a karácsonyi csengő hangját, a csillámos díszeket, a csillag-szórók szétröppenő csillagocskáit.

És szerette a karácsonyi meséket is, melyek a fenyőfákról s mindenféle karácsonyi csodáról szóltak.

Aztán mikor eljött a karácsonyest, visongva ugrálta körül az új játékokat, és a legszebb ajándékot mindig maga mellé fektette az ágyba.

Hanem ezen a karácsonyon kicsit csalódottan feküdt le Kati. És amíg a világ legszebb babáját magához ölelte, arra gondolt, hogy valójában minden karácsony egyforma, és olyankor se történik semmi varázslatos.

Kati éppen olyan gyerek volt, mint a többi, ezért hát ha valami különösebben érdekelte, azon mindig elgondolkozott. Most is.

És éppen ezen a karácsonyestén jött rá arra, miért olyan egyformák a karácsonyok. Mert azok! És mindez azért van, mert az egész felnőttek rendezik, s minden alkalommal ugyanúgy titkolóznak, ugyanúgy nevetnek és súgnak össze a háta mögött, ugyanúgy szólal meg a csengő is, és ugyanúgy rendezik el az ajándékokat is a fa alatt, mint az

előző karácsonyokon.

És amikor a felnőttek már jól kijátsozták magukat az új játékokkal, mindig ezt mondják: "Ideje ágyba dugni a gyereket!"

Aztán mehet lefeküdni! Másnap kimennek Sashalomra a nagymamához, és zserbószeletet kapnak meg kakaót.

Kati megesküdtött volna, hogy idén is így lesz. Mert karácsonyeste - bár nagyon szép - mégis olyan volt idén is, mint máskor.

És mielőtt elaludt, szentül föltette magában, hogy másnap külön karácsonyt rendez magának, olyan igazit, csudásat, mesebeli meglepetéssel.

És biztosra vette, hogy egyszer, igenis, vele is történik valami olyan dolog, amiről akár mesét is írhatna valaki!

Amikor Kati átlépte a sashalmi nagymama kapuját, már titokzatosan mosolygott, pedig ott, Sashalmon is minden olyan volt, mint eddig bármelyik karácsonyon: a meleg szoba, a fenyőillat, a derűs arcok - egyedül Kati volt más.

Nevetett persze ő is, de azért, mert tudta, hogy ez az ő külön karácsonya, külön meglepetéssel, és ma még leesik a család álla, csak azt kell kitalálnia: miért?

Alig nyelte le a zserbószeletet meg a kakaót, kijelentette:

- Most pedig kimegyek a kertbe.

Azzal vette a kabátját. Láta, hogy a papája föláll. Hallotta, hogy hóember-ről beszél meg hógolyókról, de ő most egyes-egyedül akart játszani, mivel minden kislány mindig egyes-egyedül jár a mesékben.

- Majd később. Majd máskor. Majd szólok! - mondta titokzatosan.

Fejébe nyomta a bojtos piros sapkát. Leszaladt a lépcsőn. Friss hó ropogott a talpa alatt, és nagy fehér púpok emelkedtek a virágágyak helyén. A bokrokon, fákon vastagon feküdt a fehérség.

Kati nagyot szippantott a hószagú levegőből. Tanácstalanul körülnézett.

Persze! Könnyű a mesebeli gyerekeknek! Azok csak mennek, mennek, mendegélnek, aztán vagy akarják, vagy nem, csoda esik velük.

Töprengve, lassan elindult. Már egészen a kert végében járt, s még mindig nem bukkant semmi sejtelmes vagy csodálatos dologra. Elszontyolodott. Épp vissza akart fordulni, mikor egy furcsa formájú, behavazott dombocskára esett a pillantása. Ott hevert pontosan a kerítés tövében.

Katinak megdobbant a szíve.

Ez az! Egészen biztosan és csakis ez a behavazott valami lesz a mai meglepetés! Itt, a kerítés tövében sohasem volt még semmi hasonlatos, és ha most ott van, akkor azért van ott, hogy rátaláljon!

Két kézzel, sietve söpörgette róla a havat, aztán halkán, meglepetten fölsikkantott és nevetett, és körülugrálta azt, amit kibányászott a hó alól.

A régi-régi, ütött-kopott kerti törpét.

- Szia, öreg törpe! - kiáltotta vidáman. - Boldog karácsonyt!

Kati jól tudta, hogy manapság a csodáknak egy kicsit meg kell tolni a szerét, ezért mély törpehangon így felelt a köszönésre:

- Neked is, Kati!

És nagyot kacagott. Mert rendjén volt ez így. Így tudott csak a kerti törpével társalogni.

- Miért bújtál a hó alá? - kérdezte.

A törpe sóhajtott, és bár nevetve nézett Katira, szemében mégis szomorúság bujkált.

- Ó!...Keserves az életem, amióta idehajítottak a kerítés tövébe!

- És miért hajítottak oda? - érdeklődött Kati.

- Mert senkinek sem tetszik már a térdig érő szakállam, hegyes sipkám, gombos köténykém. Pedig nem is olyan régen még dísze voltam ennek a kertnek. Ott álltam a kis fenyő mellett. Hiszen tudod!

- Persze hogy tudom - mondta Kati.

Kicsit gondolkodott, majd fölcillant a szeme.

- Ott fogsz állni ma is! - kiáltotta. - Végtére is karácsony van. Ma senki sem lehet szomorú!

Kati megesküdött volna rá, hogy a kerti törpe szeme hálásan megrebbent.

- Várj! - mondta izgatottan. - Karácsonyt csinállok neked! Ma lesz a mi karácsonyunk. A tiéd meg az enyém. Közös. Jó? De most aztán ne lássalak bánatosnak, hallod-e!

A törpe természetesen fölnevetett az örömhírre, Kati pedig nagy lélegzetet vett, és kézzel-lábbal gurítani kezdte a régi helyére, a kis fenyőfa alá. Nyögött, szuszogott, egészen kimelegedett a nagy erőlködésben: a törpe meg csak kacagott, kacagott.

Amikor Katinak sikerült végre talpra állítania, már éppen olyan vidáman állt ott, mint hajdanán. Nevetett. Most már a szeme is.

- Köszönöm! - súgta. - Jó ötlet volt ez a kis külön karácsony. Feldíszítjük a fenyőfát is?

- Az csak természetes.

- És mivel díszítjük föl?

Kati kicsit gondolkozott. Mert mivel is? Nem kérhet segítséget, mert akkor oda a meglepetés.

- Tudod... - mondta némi töprengés után - a kettőnk fájára nem aggathatunk akármilyen díszeket. Ide különleges díszek kellene. Mint például...

- Mint például szőlőfürt - bólintott a kerti törpe. - Azt nagyon szeretem. Meg a dióbelet is. Meg a szalonnaszeletkéket. Az jólesik ebben a csikorgó hidegben.

Kati bólintott. Már futott is a kamrába.

Ott körülnézett. Mindent talált, amit a törpe felsorolt. Még sárgarépat is lá-

tott egy kosárban, egy kampósszögön meg kis, piros gömbökből álló füzért, azonkívül egy tálkában napraforgómagot is. Mindent szépen belerakott a kosárba, fölkapott egy gombolyag zsineget, és szaladt vissza.

A törpe izgatottan figyelte, hogyan díszítik fel élete első karácsonyfáját.

El kell ismernie: csudaszépen! Különösen a sárgarépak függtek étvágygerjesztően a zöld ágak között.

Kati a szalonnaszeletkéket a túlevelekre biggyesztette, a szőlőfürtöt zsineggel kötözte föl, a napraforgómaggal pedig teli szórta a dúsabb ágakat, s ami azután maradt, azt széthintette a fenyőfa alján.

Aztán hátralépett egy lépést. Hunyrogva megszemlélte a karácsonyfát, bólintott, majd így szólt:

- Kész. Most pedig hunyd be a szemedet, és várj! Kihozom a kiscsengőt, és idehívom a többieket is. Hadd ünnepeljenek velünk!

A törpe engedelmesen behunyta a szemét, Kati pedig futott a házba.

- Jöjjön ide mindenki! - kiabálta. - Meglepetés van a kert végében! És mindenkinek látnia kell!

Azzal fölkapta a kiscsengőt a sashalmi nagymama karácsonyfája alól.

- Gyerünk!

Kati jól gondolta, hogy leesik a család álla. Csakhogy leesett az ővé is!

Mert mire a kiscsengővel a kerti karácsonyfához érték, igazi meglepetés várta Katit.

Azt a külön kerti karácsonyfát megszállták a verebek, cinkék, ki tudná még, milyen madarak! Olyan lelkenedezve csipogtak, énekeltek, hogy fölöslegessé vált ott már másfajta karácsonyi dal.

A sashalmi nagymama ugyan csóváltgatta kicsit a fejét, de nevetve, és Kati szerint inkább csak megszokásból. Kati egyébként sem őt, hanem az ütött-kopott kerti törpét figyelte.

Mert a törpe nevetett. És Kati az éktelen nagy hangú madárzajban is meg-

hallotta, amit mondott:

- Csodálatosan sikerült a kettőnk karácsonya, Kati! A madarakat mindenestre megvendégeltük. Azt hiszem, nem hagynak ezentúl magamra. Köszönöm.

- Szívesen - bólintott Kati. - Még egyszer boldog karácsonyt! Neked és a madaraknak is!

Megsimogatta a törpe ütött-kopott, kerek fejét, aki addig nézett utána mosolygós, fényes szemével, amíg el nem tűnt a veranda ajtajában.

Ne vessünk együtt

A magyar nyelv - Csupa H-val

Helgám!

Hazám határait hátrahagyva, három hétig Hegel, Heyne hónapban, Hannoverben, Hamburgban helyettesíttem hivatalos honoráriumért Hans Herbertet.

Hetedikén hétfőn hárman Hédivel, Hugóval, (Holland házaspár) Hágából Helsinkibe hajóztunk.

Hédi horgolt, hímzett.

Hugó heverészett, hálóhelyére húzódott, hogy Horatiusnak hódoljon.

Hajósaink hevenyészett hálóval, horgokkal hitvány heringet halásztak.

Hajónkat hamarosan hömpölygő

hullámok háborították, halászcsonaként himbálták, hányták Herkulesünket.

Helsinki hídjai, hétemeletes házai, hatalmas hengerműve, hőerőművei hatásosak.

Harisnyagyárai, húsüzemei hetedhét határban híresek.

Huszonharmadikán hangversenyen Händel, Haydn, Hubai hegedűversenyét hallgattuk.

Hébe-hóba hülyéskedtünk, hotelünk halljában huncutkodtunk, hatásos törtóriákkal hárijánoskodtunk.

Helsinkiben havazott. Hó hullt ház-